दिव्यं प्राप्य च विज्ञानं मया उक्ता ते महाकथा,
इदानीं क्षीणशापो ऽहं यतिष्ये देहम् उज्झितुं । 128
त्वं च सम्प्रति तिष्ठ इह, यावद् आयाति ते ऽन्तिकं
शिष्ययुक्तो गुणाढ्याख्यस् त्यक्तभाषात्रयो द्विजः । 129
सो ऽपि ह्य् अहम् इव क्रोधाद् देव्या शप्तो गणोत्तमः
माल्यवान् नाम मत्पक्षपाती मर्त्यत्वम् आगतः । 130
तस्मै महेश्वरोक्ता एषा कथनीया कथा त्वया,
ततस् ते शापनिर्मुक्तिस् तस्य च अपि भविष्यति । 131
एवं वररुचिस् तत्र काणभूतिर् निवेद्य सः
प्रतस्थे देहमोक्षाय पुण्यं बदरिकाश्रमं । 132
गच्छन् ददर्श गङ्गायां सो ऽथ शाकासनं मुनिं
तत्समक्षं च तस्य ऋषेः कुशेन अभूत् करक्षतिः । 133
ततो ऽस्य रुधिरं निर्यत् तेन शाकरसीकृतं
अहंकारपरीक्षार्थं कौतुकात् स्वप्रभावतः । 134
तद् दृष्ट्वा, कृत सिद्धो ऽस्मि इत्य् अगाद् दर्पम् असौ मुनिः;
ततो वररुचिः किंचिद् विहस्य इव जगाद तं । 135
जिज्ञासनाय रक्तं ते मया शाकरसीकृतं,
यावन् न अद्य अप्य् अहंकारः परित्यक्तस् त्वया मुने । 136
ज्ञानमार्गे ह्य् अहंकारः परिघो दुरतिक्रमः,
ज्ञानं विना च न अस्त्य् एव मोक्षो व्रतशतैर् अपि । 137

Digitized by Google